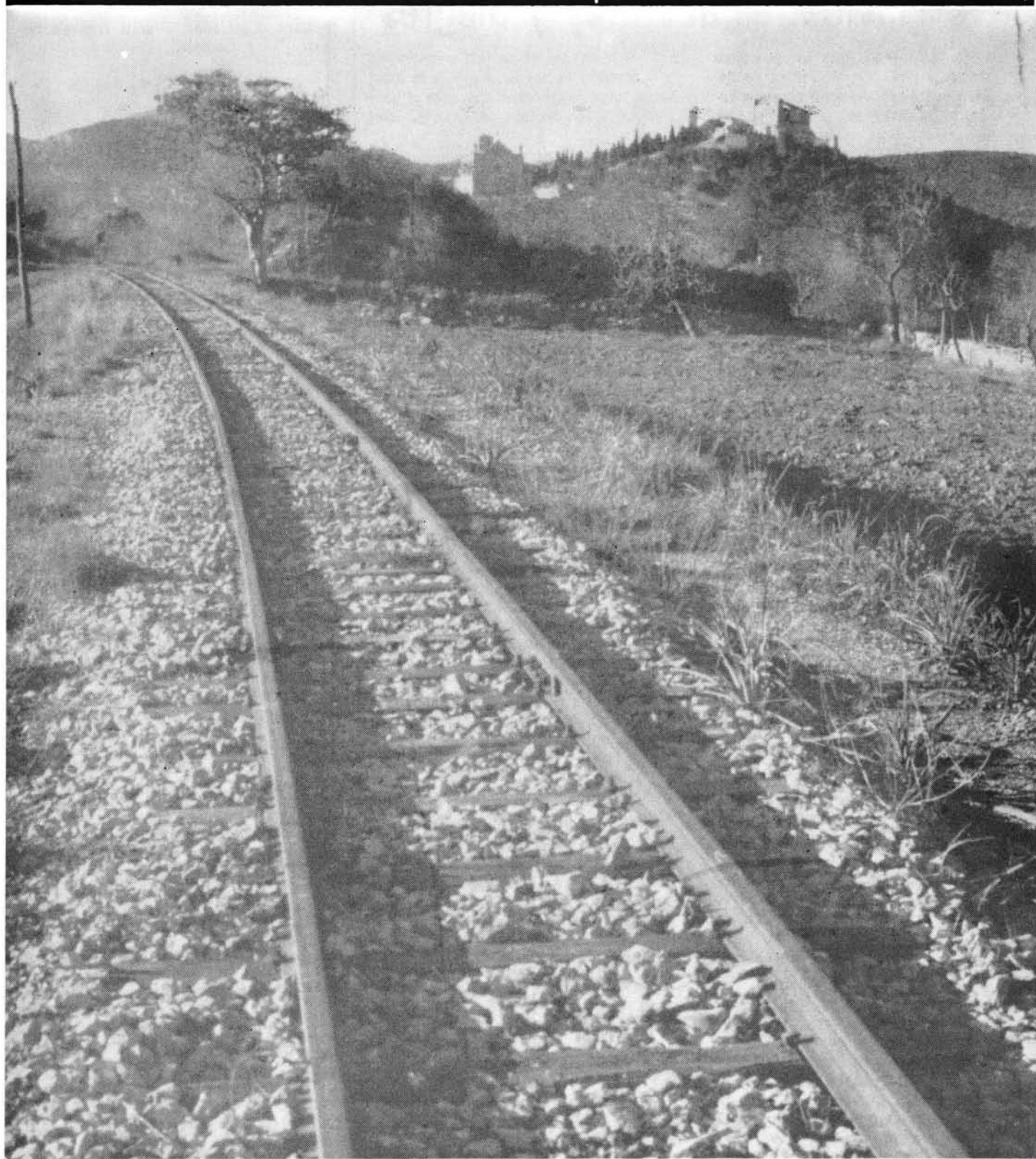

GENT DE LA VILA
CATALINA FLAQUER, madò Porra sa massatjista
per Serafí Guiscafré

EL TREN ¿ADIOS DEFINITIVO?
•
L'ESCOLA A ARTA (II)

BELLPUIG

ARTA

DICIEMBRE, 1977
N.º 21 - III EPOCA

Vías muertas: El tren ya no llega a Artá, hace ya tiempo. Nos dijeron —hace meses— que la supresión era temporal, que el material necesitaba de una revisión a fondo y que... Así dijeron. (Dudamos mucho de que vuelva nuestro tren).

Otra vez, como en tantas otras y por distintas cosas se nos dice... se nos promete... se nos asegura...

editorial

Navidades austeras y alegres

Dentro de breves días celebraremos los cristianos las alegres fiestas navideñas. Decimos los cristianos y debiéramos decir todos los hombres, ya que la Navidad ha venido a ser una fiesta universal, patrimonio de todos los pueblos.

Si este hecho —la universalidad de esta fiesta— es muy grato y esperanzador, quizá no lo sea tanto el modo de celebrarla que tenemos muchos cristianos. Ya de entrada conviene señalar que antes de que la Iglesia con su tiempo de Adviento, nos recuerde la proximidad de la Navidad y la conveniencia de prepararnos para esta fiesta con una vida sobria, justa y piadosa, las grandes casas comerciales se suelen adelantar a la liturgia organizándonos las fiestas navideñas a su aire y de conformidad con sus sagrados intereses.

Por de pronto componer una Navidad ajustada a los generosos consejos que se nos dan a través de los anuncios de la prensa, radio y televisión, supone desequilibrar la mayoría de los presupuestos familiares haciendo más empinada la de por sí difícil cuesta de Enero. No deja de ser curioso que festejemos con comilonas, con abusivos consumos de bebidas, con inútiles regalos y con ruidosas algarazas el nacimiento de un niño que entró en nuestro mundo sin miedo, en la mayor desnudez y pobreza, allá en una cueva del descampado. Pero todavía la extrañeza sube de tono cuando leemos las carteleras de espectáculos. Por mucho que lo extrañemos, no se nos invita a ellas a celebrar la Nochebuena en los templos o iglesias, ni tan siquiera en alguna ermita apartada, o en la intimidad del hogar, sino en cines, restaurantes, boites o salas de fiestas, y los espectáculos que se nos prometen no suelen ser para menores precisamente. ¿Será que nuestros artistas, llevados de la mejor intención, quie-

ren imitar con sus desnudeces el desamparo y la desnudez en que nació el Hijo de Dios? Desde luego la capacidad que tiene el hombre para volver del revés las cosas es increíble.

Creo fue un periodista quien llamó a la Navidad "la fiesta de los millones". Si se nos dieran cifras reales de lo que gastamos los españoles —no todos claro— en comidas, bebidas, regalos, espectáculos, lotería, etc., seguro que las cifras subirían a niveles de incompreensión por mentalidades no muy dadas a cantidades en que se barajan miles de millones. Lo que quiere decir en lenguaje corriente y algo duro, que nos hemos cargado la Navidad, que la hemos paganizado y mundanizado diluyéndola como terrón de azúcar en un vaso de agua. ¿Será que adivinamos como por instinto las tremendas exigencias de un Dios que se hace niño, que se acerca demasiado al hombre, hasta el punto de inquietarle en su dulce modorra, obligándole a pensar que si Dios se hace hombre será porque ser hombre es algo serio? Yo no sé, pero me da la impresión de que mientras Dios se toma muy en serio al hombre, el hombre se toma muy a la ligera a Dios.

Evidentemente lo apuntado no quiere decir que no debamos hacer un extraordinario en las Navidades, y más en tiempos tan sobrecargados de angustias y dificultades. Para ello están las pagas extras, hoy muy generalizadas, y esta especie de universal generosidad que a tantos nos invade y nos impulsa a considerar al más desvalido como prójimo... al menos por unos momentos.

Pero lo que sí parece muy necesario este año es celebrar la Navidad de la cordura y la austeridad, pensando en tantos hogares amenazados y castigados por la triste realidad del paro. La situación económica general, con la ruinosa e imparable inflación que es casi seguro dará al traste con todo si Dios no lo remedia, no es la más adecuada para que nos lancemos a un despreocupado despilfarro.

Mas no nos pongamos tristes en fechas tan alegres. Si todo nacimiento de un niño es una invitación a la esperanza, el nacimiento del Hijo de Dios nos hace presente la más esperanzadora de las realidades: Dios, a pesar de todo, no se olvida del hombre porque le ama.

Matines de la Parroquia

Día 24. 11 d'el vespre

Cant d'entrada: "Veniu tots els homes"

A) Celebració de la Paraula de Déu

- 1.ª Lectura: Devant el pecat, Déu promet la salvació
Cant: "Vengui a nosaltres, Senyor, el vostre regne"
- 2.ª Lectura: El Mesies esperat serà fill d'una Verge
Cant: "La Verge tindrà un Fill"
- 3.ª Lectura: L'infant que avui neix és el Príncep de la Pau
Cant: "Canem, canem amb alegria"
- 4.ª Lectura: Nadal anunci d'el dia del Judici
Cant: Sibil·la.
Joan Esteva Rosselló.
- 5.ª Lectura: Jesús vol una vida pura "Sermó de la Calenda"
Un escolanet
Cant: Gloria a Déu.

B) Floklore de Nadal

- 1) Aparició de l'Angel: M.ª Francisca Massanet
- 2) "Run-Run" (Anònim)
- 3) "Som un pobre pastoret". Juan Matemales
- 4) "Dime niño". Magdalena Sancho-Magdalena Palou
- 5) Bal de l'Oferta

Adoració d'els pastorets

- 6) "Pastorcitos, pastorcitos (Anónimo)
- 7) Ball de la pastoreta (Pàrvuls)
- 8) "Duérmete niño hermoso"
- 9) "Pastorets de la muntanya" (José J. Palou)
- 10) "Es avui Nadal"
- 11) "Hi ha neu a la Muntanya"
- 12) "Jingle Bells"
- 13) "Santa nit, bona nit"
- 14) "Fum, Fum" } Coro

La Parroquia d'Artà desitja a tots unes alegres festes de Nadal i un venturós Any 1978.

Portada: Foto Biel Palou

BELLPUIG
ORGANO DE LA PARROQUIA DE LA TRINIDAD D'ARTÀ

REVISTA MENSUAL

N.º 21 - III EPOCA
Diciembre 1977

DIRECTOR:

Juan Servera Riera

CONSEJO DE REDACCION:

Miquel Morey, Antoni Gili,
Jaume Morey, Jaume Mayol,
Jaume Alzina, Bartomeu Gili,
Gabriel Palou, Serafí Guiscafrè,
Jaume Sureda, Catalina Th. Bonnín

REDACCION Y ADMINISTRACION:

Sant Salvador, 2
Teléfono 56 20 20
Artà

Imprenta Politécnica
Calle Troncoso, 3
Teléfono 21 26 60
Palma de Mallorca

Dep. Legal P. M. 57-1969

ELECTRO HOGAR 2

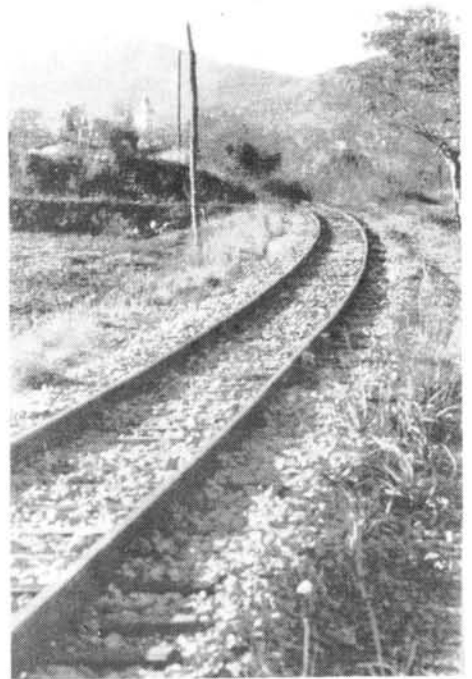
DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO DE NEVERAS

OTSEIN
Y
SUPER SER

NOTA: Valoramos su nevera usada.

EL TREN: ¿ADIÓS DEFINITIVO?

A pesar de las explicaciones que en su día se dieron al Ayuntamiento, por parte de un alto cargo de FEVE, en el sentido de que la suspensión del servicio Inca-Artá era temporal, una serie de hechos y circunstancias que vienen dándose día a día nos inducen a pensar que, contrariamente a lo que se manifestó, la supresión será definitiva.

Sin que ello suponga el darnoslas de adivinos, no nos extrañaría en modo alguno que, en cuestión de poco tiempo y por "quien corresponda" se diera a conocer mediante nota oficial (acompañada de estadísticas y toda clase de detalles) la suspensión de la línea férrea Inca-Artá debida "... a la escasa demanda de los usuarios del servicio y su nulo rendimiento...". En estos o parecidos términos se daría fin a lo que tanto costó en su día y que constituye el *único me-*

dio de transporte público que comunica una serie de poblaciones. Y con toda razón se diría que la línea no es rentable. Raro sería lo contrario, pues de cada día será menor el número de viajeros que usen de este medio, mientras no se mejore el servicio actual.

Por lo que se nos cuenta, son muchas las incomodidades e inconvenientes que se ocasionan al posible viajero que desea desplazarse a Ciutat utilizando el autocar (por cierto uno de los más viejos y en peor estado de la compañía) que enlaza, en Inca, con el tren. En primer lugar no debe fiarse de la hora fijada para la salida, es conveniente llegar a la estación con varios minutos de antelación, pues ateniendo al horario, podría encontrarse con la desagradable sorpresa de que el autocar ya ha salido. Empieza el largo viaje (largo por lo del tiempo que dura) dirigiéndose a la vecina villa de Son Servera (en cierta ocasión un ciclista, entrado en años siguió al autobús hasta dicha villa sin que tuviera que esforzarse demasiado para no perder rueda) en donde efectúa la primera parada. Continúa seguidamente hacia San Lorenzo, (no pasa por Son Carrió, con el consiguiente perjuicio de las gentes de aquel lugar) Manacor,

Petra, Sineu entre cuyas dos últimas poblaciones y debido a la carretera estrecha y continuadas curvas, el viaje se hace más lento aún, con algunas paradas precisas ante la imposibilidad de continuar al cruzarse con otros vehículos. A la llegada a Inca, y debido a un reciente cambio de horario, los viajeros deben esperar unos veinticinco minutos para hacer transbordo al tren ya que, el anterior, cuando llega el autocar hace cinco minutos que ha salido.

Con las incomodidades que se nos "ofrecen" parece ser que lo que en verdad interesa es que nadie use de este medio. De lo contrario, no se concibe que habiéndose modificado el horario del tren Inca-Palma, no sea también cambiado el de la salida del autocar desde Artá. No parece lógico que se destine a este servicio un vehículo de las condiciones expresadas. Tampoco entendemos como existen automotores parados en Palma y útiles para el servicio.

Llegamos pues a la conclusión (y quisiéramos, de verdad, equivocarnos) de que nuestras predicciones se van a cumplir.

Cuando se está demostrando que el tren es uno de los medios de transporte con más futuro, por sus características de bajo consumo y

capacidad de transporte, aquí, nos dedicamos a suprimirlos en lugar de potenciarlos, hacerlos más cómodos, más rápidos o, cuando menos conservándolos. ¿Qué para ello se necesita mucho dinero? . Cierto. Pero pensamos que una línea Palma-Artá, que reuniera un mínimo de comodidad y rapidez podría proporcionar un aceptable rendimiento. ¿No lo dan, acaso, las líneas por carretera por cuyas concesiones se pagan grandes cantidades de dinero por compañías particulares? (al parecer se pagaron unos treinta millones por la concesión de la línea Palma-Artá a la actual compañía concesionaria). En todo caso, también es deficitaria la RENFE y nadie habla de supresión.

En definitiva, lo que en verdad interesa, lo que pretendemos y perseguimos al escribir estas líneas, nuestro único objetivo es el conseguir lo que ya se nos antoja imposible: —el regreso del tren. Sugerimos al Ayuntamiento, que junto con las demás Corporaciones de tantas otras poblaciones afectadas por la supresión, traten conjuntamente de conseguir la reanudación de tal servicio.

No queremos en modo alguno que este adiós al tren, sea definitivo.

Bar- Restaurante
SOLIMAR

Director Gerente A. PAZOS

PISTAS DE TENIS - PISCINA - PARQUE INFANTIL - PARKING

Calle Margaritas, 14. Colonia de San Pedro (Artá)

ELECTRODOMESTICOS

RADIO Y TELEVISION

COMERCIAL

SANSALONI

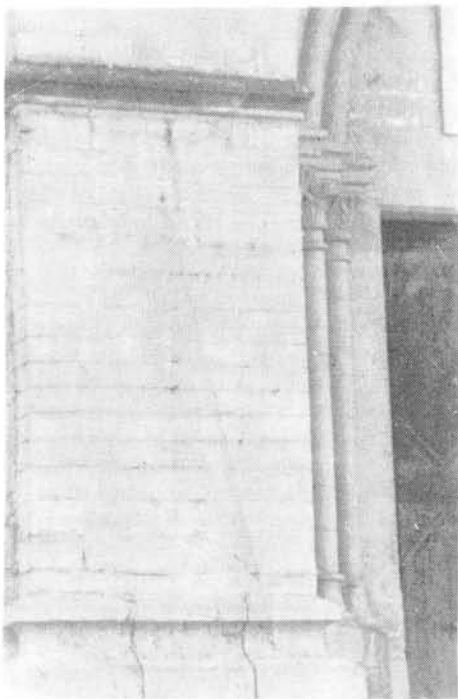
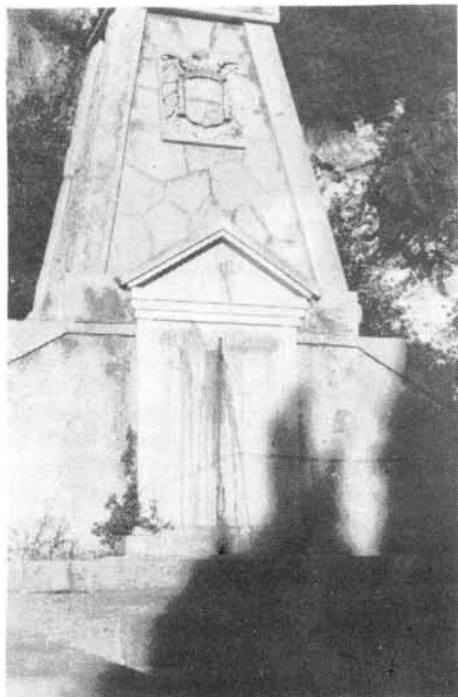
Bicicletas Velomotores Motos y Motores Riego
Objeto regalo y Juguetería

Calle Recta, 2 - Teléfono 56 22 93

ARTA (Mallorca)

* La Caja de Ahorros y Monte de Piedad de las Baleares ha concedido varias becas para estudios de E.G.B. y subnormales. Los beneficiarios han sido M. Oliver Ginard, por 10.000 ptas.; I. Espinosa Pastor, 10.000 A. Muñoz Lorenzo, 25.000; J. Canet Vaquer, 10.000 y A. Acedo Ortega, 10.000.

* En la Cruz de los Caídos de nuestra villa, y en la placa donde figuran inscritos los nombres de algunos de los vecinos de la villa muertos en la guerra civil,

ha sido derramado un bote de pintura azul. Asimismo, las inscripciones que figuraban en la fachada principal de la Iglesia parroquial, relativas a José Antonio y los Caídos, han sido retiradas.

* Al objeto de paliar el problema surgido por el exceso de basura depositada en la finca que a tal efecto se acondicionó en su día, el Ayuntamiento ha adquirido otros terrenos con el mismo destino en el camino de Sa Corbaia.

* Desde estas páginas hemos denunciado en varias ocasiones las deficiencias observadas en la iluminación de nuestras calles. Hasta ahora, y por lo que vemos, de nada ha servido nuestra insistencia. Las deficiencias no se han corregido. Muchas calles están a oscuras. Algunas noches, barrios o zonas enteras. La gente se queja, y se pregunta ¿Qué pasa? ¿Se piensa poner solución? ¿Se ha tomado alguna medida? ¿Y, las contribuciones especiales que se pagaron en su día? En fin, para qué continuar. Todo hace pensar que no se ha tomado el asunto con interés o, de lo contrario, nuestro Consistorio está incapacitado para resolver esta cuestión.

* Para el 17 del próximo Enero, está prevista la inauguración en Manacor de un monumento que el Ayuntamiento de aquella ciudad dedica a la familia. El autor de la obra es Joan Ginard "Saraste".

* Se están iniciando los trámites necesarios para constituir una sociedad local de cazadores. El gran número de aficionados y practicantes que de este deporte cuentan en nuestra villa y las ventajas que ello puede proporcionarles justifican tal iniciativa.

* Es inminente la creación de la Junta Local de la Unión General de Trabajadores, Central Sindical que cuenta en nuestra villa con un considerable número de afiliados.

* Parece ser que el Teniente de Alcalde Sr. Moll, presentó la dimisión de su cargo al Sr. Alcalde, el cual no se la aceptó, rogándole continuara en sus funciones.

Los motivos que llevaron al Sr. Moll a tomar tal decisión parecen debidos al uso que se hizo de cierto acuerdo atribuido a la Comisión Permanente (presidida en ausencia del Alcalde por el Sr. Moll) que no reflejaba, en modo alguno, lo acordado.

NACIMIENTOS

Día 1 de Noviembre. Catalina Margarita Riera Orell, de Bernardo y Margarita.

Día 5. Jorge Jaime Mayol, de Juan y Carmen.

Día 16. Sebastián García Troya, de Antonio y Magdalena.

MATRIMONIOS

Día 5 de Noviembre. Emilio Miguel Ginard Cortés con Margarita Cantó Cifre.

Día 12. Antonio Socías Juan con Dolores López Díaz.

Día 12. Francisco Javier Picó Homar con M.^a de los Angeles Fernández Gili.

Día 17. Juan Alba Pérez con Eugenia Troya Viejo.

Día 19. Juan Ferrer Moyá con Ana María Mestre Ferrer.

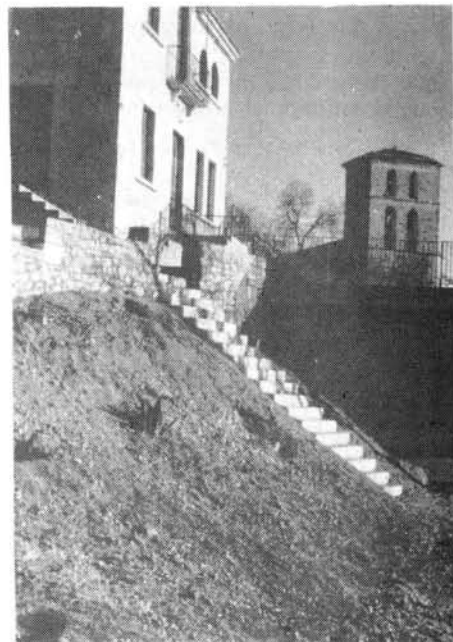
DEFUNCIONES

Día 7 de Noviembre. Jaime Sureda Lluall a) Faro, casado, de 52 años. C. de la Puresa, 9.

Día 17. Antonia Brunet Alzamora a) Fontilla, casada, de 59 años. C. de Son Ros, 4.

Día 19. Jaime Sancho Lliteras a) Garreta, casado, de 61 años. C. Gran Vía, 18.

Día 24. Pedro José Rayó Ginard a) Masset, casado, de 85 años. C. de Costa i Llobera, 42.

* En la Escuela de Formación Profesional (S'Es Escoles) se ha mejorado el acceso a la misma mediante la construcción de una escalera.

Cristalería

Isleña

GRAL. GODED, 4
TELÉFONO 55 06 33
MANACOR

ESPEJOS, VIDRIOS Y CRISTALES
ACRISTALAMIENTOS EN GENERAL

Instalaciones
Eléctricas

Instalaciones
Sanitarias

Eléctrica ARTÁ - LUX

Venta de Electrodomésticos en general

Avenida Costa y Llobera, 34
Teléfono 562306

ARTÁ (Mallorca)

L'ESCOLA A ARTÀ

(II)

El mes passat revisàrem la situació de l'ensenyament a nivell de bàsica. Continuem avui referint-nos a la Formació Professional per acabar, al proper número, amb el de B.U.P. Don Jaume Alzina i Mestre, director de la Secció, ens ha facilitat tota la informació.

El centre s'anomena "Sección de Formación Profesional de Primer Grado" i facilita l'ensenyament en dos cursos i en dues especialitats: administració i automoció (mecànica de l'automòbil). És un centre que depèn directament del M.E.C. i que fou creat per Ordre Ministerial del 27.7.75. Administrativament depèn del "Centro Nacional de Formación Profesional" de Manacor.

L'edifici és el que estava destinat a Escoles Nacionals, desaparegudes fa quatre anys per manca d'alumnat. El fet que sigui una construcció del temps de la República fa que estigui necessitat d'unes obres d'adaptació i reforma a les necessitats d'avui. Hi ha quatre aules destinades a la impartició de les ensenyances teòriques, amb una capacitat de 110 alumnes. També hi ha una aula per a pràctiques de mecanografia i un taller de nova construcció per a les de mecànica.

Són 112 els alumnes matriculats, dels quals 16 provenen de Capdepera-Cala Ratjada i 23 de Son Cervera. La resta són d'Artà. El professorat l'integren quatre llicenciats (dos en Filosofia i Lletres, un en ciències i un en belles arts), tres mestres de tallers que s'encarreguen de les pràctiques i tenen categoria d'experts, un especial per a educació física i un per a religió. No es disposa de personal no docent ja que, segons l'ordre de creació, la secció està inclòida dins un centre estatal de bàsica que, a la pràctica i com sabem tots, no existeix a Artà. En aquest punt radica, precisament, la contradicció ja que el centre acollidor seria el que suministraria la neteja, el porter, el personal administratiu i córrer amb les despeses per telèfon, electricitat, etc.

La secció es manté amb l'aportació del M.E.C. que retribueix totes les hores de classe. No hi ha aportació per part de l'alumnat, inclús el transport dels alumnes dels pobles esmentats abans, és a càrrec del Ministeri. Aquest mateix organisme és el que equipa la secció i efec-

tua les possibles obres de reforma o ampliació. En aquest aspecte s'ha aconseguit poc encara però estam tramitant l'obtenció d'obres de reforma per un cost aproximat d'un milió de pessetes. Aquest curs hem inaugurat el taller de pràctiques de mecànica el pressupost del qual pujava a 1.400.000 pessetes. El material del centre té un valor aproximat de quatre milions. El Ministeri envia també unes subvencions que varien entre trenta i vint mil pessetes per trimestre que, com és bo de veure, són insuficients pel manteniment del centre. L'ajut de l'Ajuntament d'Artà és el que permet cobrir despeses i, ara mateix, realitzar unes obres d'adaptació i adecentament de l'edifici que si no són suficients, sí són molt positives.

No hi gairebé possibilitat de dur a terme unes activitats extraescolars com és l'aspiració del professorat del centre. En això hi influeix, també, el fet d'esser un centre de nova creació. Hem d'esperar que, poc a poc, la situació general del centre permetrà aquesta projecció que, ara per ara, es veu reduïda al viatge de final d'estudis i les activitats complementàries en torn d'ell. No hi ha encara associació de pares, però tenim en estudi la possibilitat de creació d'una. En això també seria convenient una intervenció directa dels mateixos pares. Realitzam, periòdicament, reunions amb ells per a informar-los de la problemàtica de l'educació i aquest any tenim la intenció d'in-

tensificar-les. Creim que els pares tenen una gran responsabilitat, la major, respecte a tot el procés educatiu dels seus fills.

Els professors tenim la pretensió d'impartir una ensenyança professional de qualitat que formi els alumnes no sols professionalment sinó també culturalment. Crec, per això, que s'ha d'exigir un nivell que doni garanties que els alumnes que obtinguin el títol de primer grau puguin realitzar la professió per a la qual han estudiat.

La problemàtica de l'ensenyament a Artà la podem centrar en dos tipus de qüestions: 1) aquells problemes que tenim específicament a la nostra vila, i 2) aquells problemes que existeixen a nivell de tot l'Estat Espanyol, en relació a les ensenyances professionals.

Respecte al primer punt, problemes específics d'Artà, si som un dels pocs pobles que té centre de B.U.P. i de Formació Professional, també som un dels pocs, potser inclús l'únic, que no té un Centre estatal d'E.G.B., totalment gratuït. No cal insistir una vegada més en les raons de perquè no hem obtingut aquest centre. La realitat és que no el tenim i que, pens, tenim el dret a exigir-lo. Crec, i amb això estic del tot d'acord amb en Biel Genovard, que ja és hora que es trenqui el monopoli religiós dins l'ensenyances d'aquest nivell. No vol dir això que els centres privats hagin de desaparèixer de l'àmbit educatiu de la nostra vila ja que jo també accept la labor que han estat fent dins Artà i el gran esforç que fan per a adequar-se a les necessitats pedagògiques i educatives; però també crec que tots els pares dels alumnes d'E.G.B. han de tenir el dret i l'absoluta llibertat per poder enviar els seus fills a un centre estatal, laic i completament gratuït, llibertat que avui a la nostra vila no existeix.

Sobre el segon punt, referit a la problemàtica general de l'ensenyament professional, he de dir que no és admissible que la Formació Professional sigui el germà pobre del B.U.P. i la sortida discriminadora per a tots aquells alumnes que no hagin pogut obtenir el títol de Graduat Escolar o per a tots aquells que havent-lo obtingut no poden accedir més que a la F. P. a causa de la seva situació econòmica. Creim, per altra part, que a quatorze anys ningú no està encara preparat per elegir el seu camí. Abogam,

(Acaba a la pàgina 10)

Catalina Flaquer Madò Porra "sa massatgista"

Els pacients lectors que tinguin una certa antiguitat com a clients sofrits del nostre benvolgut BELLPUIG, es recordaran d'unes col·laboracions que, firmades per "Els Trescaires" parlaven donant-la a conèixer, de la nostra contrada. Entre aquells articles n'hi havia un que es titulava "Es Pas de es Parral" on a més de descriure un dels passos primitius per anar i venir de Sa Colònia, quan encara no existia no tan sols l'actual carretera si no un trist camí de carro, es feia referència a unes fadrines alegres i rialleres que, a força de trescar-lo, el feren planer en es caminó d'Es Parral.

Encara ara hi ha les cases velles baix l'ombra d'un ginjoler i en que el tirany de ferradura estigui esborrat pel fenàs i carritxeres, excursionistes valents o caçadors falaguers el tresquen, fent les mateixes petjades que les filles del matrimoni que habitaven la vella casona.

Aquelles ruïnes que s'enderroquen una mica cada dia és Ca Ses Porres.

Doncs d'una d'elles, de la major, Na Catalina us anam a parlar, parlant ella per a vosaltres.

Quaranta quarterades i un esplet d'infants que mantenir (set) tenia al matrimoni del Sen Porro. Quaranta quarterades habitades quaranta anys del que feia poc es va a començar a treure'n la garriga. Any per any anaven afegint conreu disputant-li a la garriga uns cortons de terra nova per tenir a la tardor més lloc per tirar-hi la llavor d'un blat granat que ja fruitava per allà, donant testimoni del que havia d'esser aquell paratge quan la suor dels homes el fés productiu.

Un blat granat de farina mora que allunyava la fam d'aquella càbila que es feia les llesques primes just baix d'Es Parral i en Pelat.

Un dels germans, al cel sia ell, guardava les ovelles i tenia la mà feixuga ferm. Si alguna li feia tala li esvergava pedrada a ferir, que més d'un pic feia coix a s'animalet.

Na Catalina però, havia nascut el dia de Sant Ramon Nonat i es cosa sabuda que els nats el trenta ú d'Agost o el dia del Corpus tenen la mà beneïda per a curar ossos. I Na Catalina a més de néixer el dia indicat tenia el set caires foguers.

Encara no tenia nou anys corrien el mil noucents vuit i ja curava l'os de qualche ovella de la guarda, sovint mal tractada per aquell germà al cel sia, un xic massa nerviós.

Aquí va començar a practicar, perquè ja ho hem dit. Aprendre-ho no ho ha après mai. Li es vingut d'intuïció el conèixer quan hi ha os romput, o quan sols es tracte d'un esquinçe o una luxació.

No cregueu que ella les anomeni així. Hi ha un os tret del lloc, una torçada de peu, tota una etimologia no heretada del llatí ni del grec, primària i més que inventada, sorgida del contacte amb la mare Terra i les bestioles que l'habiten.

Hi ha a dir i ho diu Madò Porra. Bona és ella, tan viva de potències i eixerida de llengua per a tenir res covat.

—“Res sé. Som una beneïta. Ni quants d'ossos tenim ni com s'anomenen. Tot quan sé ho dec en es dia des meu naixement... Sant Ramon.

En el cel hi ha sants per a totes les especialitats. Sant Pau... Sant Blai... Santa Rita i fins i tot hi ha un Sant Pancraci que ara com ara pareix que està un poc al baix. Es clar que cobrant des “paro” ningú s'ha recordat de resar-li i tal volta per això manca sa feina, lo que entre noltros no és del tot dolent... “Salut tenguem”.

—Així que curau els ossos?

—“Sempre que no estiguin romputs. Jo, quan toc i veig que s'os està romput l'envii tot d'una en es metge. Cap a Son Dureta té ses feines...

—I si ses ovelles tenien sa cama rompuda d'una pedrada...?

Un llamp de tristor mulla el seus ulls quan historia la seva vida.

—“Dues closques de pi... i ben embenat. Dins pocs dies estaven curades. Coixejaven una mica pero se posaven bé.

Hi ha que veure... digau-li misteri, intuïció, miracle o el que vulgueu, però una nina que no sabia lletgir i sense que ningú mai li haguera explicat, li entabllava sa cama i s'animaló curava.

—I com coneixeu si està o no romput...?

—“Paupant. Un os romput es veu a la lloga. I llavors ho torn repetir, jo no tenc remei per a ell. Un os tret del lloc es posa a puesto... una torcedura de peu es cura amb massatges...

—Qui fou el primer pacient que tingueru...?

—“Madò Reia. Una dona que vivia a devora es forn d'En Leu. Va caure just davant jo. Vaig entrar a ca-seva i li vaig fer unes fregues ben suaus. Després venia cada dia de Sa Colònia. Dues hores per venir i altres dues per anar. Mumare no ho volia i me fotia qualche pallissa. Però jo no en feia cas. Quan era s'hora de curar-la cametes me valguen...

—Després...?

—Na Barraca que té un fill capellà... Molt anomenat...

Es refereix a la mare de Sebastià Mesquida altra hora rector del Seminari i anomenat literat.

—Vol dir venieu a peu de Sa Colònia...?

—“Si... i també per festejar. En vaig determinar de festejar en Julià de Ses Coves i venia ben faleguera per tal de fer

Els pares. Aquell matrimoni que posà set fills en el món i que conrava des de el mil vuitcents setanta, quaranta quarterades dins Sa Colònia.

sa festejada. Mira llavor no mos casàrem. I ben feliç que vaig esser en so meu homo, el cel sia...

Madò Porra té un corc que la rovega. Ha vist morir el seu homo de desgràcia i dues filles a la flor del món. Qualque vegada els ulls se li aigolen i la espira lluenta que mantenen se li apaga per un moment. Es... un segon com un llamp de melangia que li fa trencar la veu. Després segueix...

—“Jo només som una massatjista. Sa meva medicina es això... (Treu un pot de crema Nivea) i una bona bena per immovilitzar...”

—Vé molta de gent...?

—“Moltíssima. I jo vaig a moltes de cases.”

—Qué diuen els metges...?

—“N’hi ha un que no diu res i les m’envia i tot... Un que no hi creu i un’altra que si enfada una mica...”

—Cobrau qualque cosa...?

—“Caaaa... Sa voluntat. I si trob que és massa lo que em donen els ho torn. No ho vull... una cosa que estigui bé. Això no té cap mèrit... no sé com t’ho he de dir. Ja me diràs... una mica de massatja.”

—Quin metge vos du quan vos estau malalta...?

—“I i i Don Toni...!!!

—I deportistes... n’heu tenguts...?

—“Ja ho crec... En Tomeu Forn... en Flaquer... Li vaig donar més fregues que

Setanta vuit anys i moltes ganes de viure.

es Cuc. Sempre era dins ca-meva... I en Pipeta també...

—En Sastre...?

—“Ecooo... en Sastre. Ido homo que et pensaves... En Sastre... en Virell tots quans corrien i tenien cosa que les feia mal. I futbolistes. Ha anat moltes vegades a Sa Vileta. Es president d’un Club era en Miquel Morro casat en Na Lluca idò jo hi anava dos pics per setmana i quan m’enviava a demenar.

—Ossos del cap o de pel cos en curau...?

—“No... caaa. Només dels braços cames i mans. I sobretot els peus... torcudes... del demés res.

Que trobau que es viu millor ara o abans...?

—“Re mil punyetes que n’hi ha de trenques... Ara homo ara. Moltes figures seques menjàvem per Sa Colònia. Mum-pare tenia un sarronot gros... un especie de senalla fonda i per Sant Francesc l’ompliem fins a dalt. A vegades no arribaven a Pasqua. I això que teniem moltes quarterades i quaranta ovelles. Però fill meu que n’hi ha de diferència.

Madò Porra es una dona d’avui i de sempre. Una dona que malgrat ses desgràcies s’aguanta fortament aferrada a la vida.

—“M’en queda poca... Me queda poc temps” diu i repeteix. Però tota la seva pell respira ànsies de seguir visquent.

Cosa curiosa... no es deixa retretar.

Com aquelles llunyanes tribus que es pensen que s’els pren l’ànima, ella dona excuses... que si no està bé que que diràn... pero en el fons hi ha una por, una por atàvica en el “clic” de l’aparell.

—“No i no”... hi ho repeteix mil vegades.

—“Te penses que me vull veure p’enterra tota ruada inclús que qualcú ho fes servir per... lo que no dic... No i no”.

A la fi quan li asegurem que el BELLPUIG el guarden i fins i tot l’enquadren hi consent... pero a lo aviat... quasi d’amagata a l’atropellada...

Com degueren ésser aquells amors que la feien venir de Sa Colònia tota faleguera, per dins es Parral amunt i per Son Sureda avall...

SERAFI GUISCAFRE

esquits

i Mirau que ho som un poble adelantat!
Ara han donat el decret del llum...
Diuen que n’hauràn d’apagar la mitat a devers les onze de la nit.
Idò noltros les hi tenim quasi tots des que comença a fer fosca.
Vol dir que si hem de creure el decret ihi hem d’afegir llum...!

Us n’heu enterat de lo d’Alcúdia...
Es Suprem ha ordenat tomar dos pisos que un hotelier va fer de demés.
i Amb ordre de S’Ajuntament!
I ara per a tirar-los han de pagar una milionada...
Que vos pareix que costaria a n’és poble d’Artà, si haguessen de tirar lo que s’ha fet alt demés. I que estava autoritzat. No vull dir tant... però costaria es prebe...

Perque per Sa Carretera Nova hi ha cases en massa volums...
I pes tren en massa altura...
I per fora-vila xalets sense terra abastament. i Ai Déu meu quan entri el nou consistori... i Oh se li ocruresqui demenar responsabilitats!
Perquè és el que sentit a dir...
i No és el poble el que ha de pagar...! si no els que ho autoritzaren.

i Quin Poble Déu Meu...!
Ara tindrem un Institut que farà mirera. I no tenim escoles estatals.
Mirau que els qui feren reunions per tal de que no hi haguera escoles deven estar ben arrepenits...
I es que un conseller quan es cap de cultura, no s’ha de dedicar a fer matances... que llavors passa el que passa. No hi ha cultura... ni porc.

Una cosa que no entenc
Es dia de Sant Salvador es nostre bal.le molt content i com a renyant deia a un corresponsal de premsa. “A pesar de sa falta de propaganda mai havia anat com avui”
“S’ha guanyat una dobberada...”
Fins i tot el Teatre fou gratis porque hi havia superavit. Idò en el darrer BELLPUIG ens diuen que han perdut...
duescentes seixanta mil pessetes...
Qué heu sentit ploure...?
No ho entenem ni ho entendrem mai...

O es bal.le exagerava o no entenem de comptes;
I no trobau que per perdre-hi tant es podrien fer unes festes més populars
O que les facin els que hi entenen.
Que punyetes saben d’espectacles els concejals... i O si...?
No i enguany pagava tothom... bono tothom... manco el consistori les dones... els gendres... i els amics.
Vaja una manera d’entendre la democràcia Llum... llum i claror... democràcia vol dir que comanda es poble i no es posats a dit. Bones festes.

SA COMARE BENETA

La por a una paraula: català

El procés que arreu de l'Estat s'ha iniciat perquè els distints pobles que l'integren puguin accedir a l'autonomia política, té, a les Illes, un matís especial que caldria analitzar. M'estic referint a la fòbia catalanista, i cal analitzar-la perquè és un perill potencial de conseqüències prou greus que poden afectar, inclús, a la mateixa possibilitat d'accés a l'autonomia de les Illes. No és la meua pretensió arribar a un examen exhaustiu del problema, sinó únicament esbrinar determinats aspectes que, crec, són bons de comprendre per la seva evidència.

La base principal de la situació de desig de l'autonomia, de necessitat de l'autonomia, és la persistència encara del centralisme originat al segle XVIII i que, del 39 ençà, ha conegut un embriament absolut i absolutista. Aquest és el centralisme i la colonització real i comprovable: el centralisme madrileny o, per a dir-ho més clar, el centralisme administratiu ubicat a Madrid. Aquest i no un altre. Inclús les fermadures que ens arriben des de Barcelona (i pens, ara, amb la desgraciada pancarta que exhibiren els alumnes de primer curs de magisteri a la seva justíssima campanya de reivindicació) s'origina al centre de les estructures administratives. No cal insistir en els efectes d'aquest centralisme que no l'hem sofert únicament nosaltres, sinó remarcar una vegada més quin és el centralisme ofegador i on té el niu.

I surt la proposta de l'autonomia, mitjà per a possibilitar que la força dels pobles arribi a materialitzar-se sense submissió a interessos estranys. I aquesta proposta és acceptada és reconeguda com a vàlida. Però vet aquí que la defensa de l'autonomia per a les Illes és acusada de submissió a Catalunya! Es parla d'imperialisme català! Clamen les veus (per cert, us heu fixat que sempre solen ésser veus amagades baix d'un pseudònim?) al·legant que es tracta de canviar de dominador!

Es admirable la capacitat d'aquesta gent per a protestar de perills hipotètics i, en tot cas, no presents i, per altra banda no mencionen per res, ja no el perill, sinó la realitat opressora, comprovable cada dia. No parlem ja del silenci mantingut durant els darrers quaranta anys en què, tímidament, es mantenia el foc colgat de les reivindicacions populars. Qui sap si els que ara s'emportuguen amb aquest pretès imperialisme català aplaudien "la mano férrea que conduce nuestros destinos".

No hi ha cap element per a sostenir la possibilitat d'un domini català en el terreny polític. L'autonomia a Catalunya pretèn adaptar-se a les necessitats del poble de Catalunya. L'autonomia a les Illes pretèn adaptar-se a les necessitats del poble de les Illes. Unes i altres són molt distintes i, per tant, requereixen solucions distintes que no s'interfereixen entre si. Les institucions a recuperar, la Generalitat i el Gran i General Consell, són òrgans distints i que tenen cada un la seva pròpia tradició i, recordem-ho, una eficàcia demostrada fins que foren eliminades per dret de conquesta. En el terreny polític, ara per ara, sembla demencial l'al·legació d'un perill català i qui l'esgrimex demostra, al meu entendre, sinó una mala fe, almanco una absoluta desconfiança sobre la capacitat del poble de les Illes per a autogovernar-se. Si no som capaços d'obtenir l'autonomia serà, en les condicions que actualment es comencen a donar, culpa nostra, únicament nostra. Es aquest el perill i no un altre. Amagar-lo i esgrimir-ne un de fictici (el perill català) és fer el joc als qui defensen la situació actual.

Però aquí on costa més —a nivell popular— de filar prim, és en el terreny de la cultura. La nostra cultura és part de la cultura catalana, la nostra llengua és la llengua catalana. L'adjectiu "català" inclou la cultura dels països catalans: el Principat, el País Valencià, el Rosselló, l'Alguer i les Illes. I, això per desgràcia dels contraris a aquesta identitat comuna, no té volta

de fulla. Si per qüestions econòmiques, tècniques, etc. demanam l'assessorament dels científics especialistes per a determinar la naturalesa dels fenòmens, hi ha cap testimoni d'un especialista en lingüística que defensi l'existència de tres idiomes distints que s'anomenin català, valencià, balear? Podem seure, si hem d'esperar que surti.

Els testimonis de la pretesa diferència entre l'idioma "mallorquí" i "català" no provenen d'especialistes, la seva validesa no és científica, però pretenen donar caràcter científic al fet de que hi ha dificultats d'entendre's entre els mallorquins i els catalans. Això és un fet a carregar no a l'idioma ni als que usen l'idioma, sinó als que no han permès que l'idioma circulés, al llarg dels darrers dos segles, amb la mateixa facilitat i recolzament infraestructural en què ha pogut circular, per exemple, el castellà. La fragmentació lingüística és precisament un dels objectius primordials del dominador. L'hem sofert des del triomf borbònic al 1715. Inclús els menorquins pogueren mantenir l'ús de la seva llengua durant la dominació anglesa perquè així tenien un element diferenciador respecte als seus germans de cultura sotmesos al poder de la monarquia centralista. Després de tants anys de persecució lingüística, de manipulació de la llengua per part del qui tenien el poder d'imposar-la, es ben lògic que hi hagi diferències, però aquestes diferències no han de servir per a separar sinó per a reivindicar una unitat rompuda per causes extra-idiomàtiques.

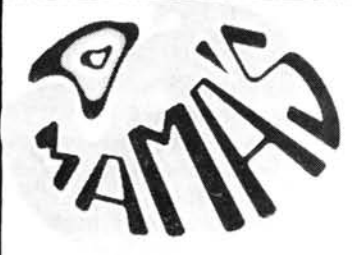
Em deia no fa gaire un bon amic peninsular, casat amb una mallorquina, i pare de tres fills nascuts a Mallorca i que entenen i saben parlar el mallorquí, el qual ell també entén a la perfecció encara que no el pugui parlar, que li feia por haver de parlar en català i haver de dir *gall dindi* en compte de dir *indiot*. No deixa d'ésser graciós l'acudit; però el que realment demostra és la manca d'informació o bé la informació manipulada que ha tengut sobre el tema. No hem de dir *gall dindi*, sinó ho volem dir. No hi ha perquè deixar de dir *indiot*. Ni hem de dir *la taula del menjador*, sinó *sa taula des menjador*. Aquesta imposició no existeix. Tan catalana és una forma com l'altra. La varietat de formes, si la llengua circula en llibertat (i, com hem dit, aquest és un dret que ens ha estat prohibit), és un element enriquidor de la llengua i de les possibilitats comunicatives de la llengua.

Si ens cenyim a la nostra contrada més immediata, Artà-Capdepera, So'n Cervera i Sant Llorenç, ha tractat ningú mai d'imposar a la parla una forma sobre l'altra? No diuen *carru* els gabellins allà on nosaltres deim *carro*? No ceneixeu la broma dels *pans de pasta* pronunciats per un cerverí? No entenem el llorencí que diu *boci de coca* encara que a Artà ho pronunciem de manera distinta? I els pollencins que diuen *el i la* per tot, heu sentit dir mai que "parlen malament"? Els trobam estranys a aquests fenòmens? La resposta em sembla clara: no. I no ho són perquè ens són coneguts, perquè a aquest nivell la llengua no ha pogut ésser manipulada, ha circulat en llibertat. Si aquesta llibertat fos estesa a tots els nivells (escola, diaris, ràdio, televisió, etc.) les diferències no s'eliminarien, però no separarien, de la mateixa forma que no causa separació sentir un binissalemer quan fa aquelles ens tan obertes.

Tampoc semblaria una imposició la necessària unitat de la llengua literària o la standard perquè és precisament un instrument de defensa contra les influències estranyes o la fragmentació. Mesura que adopten totes les llengües, per exemple el castellà. Als nins andalusos a l'escola els hi ensenyen la llengua normativa i els diuen que la "s" sona "s" i que les terminacions amb "ado" duen aquesta "d", però ells fan "z" i "ao" i ningú els recrimina que quan parlen ho fassin així, però quan escriuen, si ho volen fer bé, han de posar "*salado*" i no "*zalao*".

Davant aquestes veus alarmistes hi ha varies proposicions a fer.

La nostra llengua és una varietat de la catalana i és una llengua que permet cobrir totes les possibilitats i necessitats d'expressió. És una llengua que ha sofert la imposició d'un centralisme que en les seves fases més envirmades en pretenia l'extermi total. No hi ha cap perill de centralisme català i sí hi ha una realitat de centralisme madrileny. Els defensors de la catalanitat de la nostra cultura defensen la nostra identitat més vertadera, així de clar. El que no sembla tan clar és quina cosa defensen els que fabriquen aquestes bubotes en torn de la paraula català.

Comunica a sus clientes y amigos
que dispone de un extenso
surtido en vestidos
de primavera-verano
PRE-MAMA
y vestidos bautizo,
canastillas, curias y colchas
RECIENTE NACIDO

(frente Sindicato)

DE LA COLONIA DE SANT PERE

PARROQUIA. El pasado día 26 de Noviembre fue bautizado el niño Alberto, hijo de Antonio Pazos Estébanez y Ana Caletrio Calle, nacido el 24 de Septiembre. Fueron sus padrinos Harmut Thiele y Maren Marita.

El párroco de la Colonia de San Pedro D. Gabriel Fuster desea a todos sus feligreses que pasen las próximas fiestas de Navidad llenas de Prosperidad y Paz.

CLUB NAUTICO. En la Asamblea General Extraordinaria del día 24 de Septiembre, en cuyo orden del día figuraba el nombramiento de los miembros de la Junta Directiva que, de acuerdo con el Reglamento, se habían de renovar; Se produjo un hecho inesperado: la irrevocable dimisión del Presidente D. Antonio M.ª Sbert Bosch y otros miembros de la Junta.

A consecuencia de lo cual se convocó una nueva Asamblea General Extraordinaria para el día 26 de Noviembre con el fin de elegir nuevo presidente y Junta Directiva cuyas candidaturas deberían presentarse a la Federación de Vela antes del 13 de Octubre. En dicha Asamblea General de Socios tuvo lugar el nombramiento de la nueva Junta Directiva integrada por los siguientes miembros:

Presidente: D. José Cantó Planisi
Vicepresidente: D. Lorenzo Mas Homar
Secretario: D. Bartolomé Company Vidal

Vicesecretario: D. Miguel Genovart Estrany

Tesorero: D. Jerónimo Cantó Servera
Vocales de Plancha: D. Juan Llull Tugores, D. Lorenzo Planisi Cursach

Vocales festejos y régimen interior: D. Antonio Llaneras Esteve, D. Lorenzo Planisi Ginard

Vocal de obras: D. Manuel Martín Antelo

Vocales deportivos: D. Bernardo Nicolau Mateu, D. Juan Veny Roca

Vocales culturales: D. Jaime Llobet Barceló, Srta. Catalina Th. Bonnín Fuster.

El nuevo Presidente pronunció unas palabras de agradecimiento al Presidente saliente Sr. Sbert, en las que aludió a la gran valentía e ilusión de la Directiva cesante demostrada, entre otras cosas, al emprender la difícil tarea de construir un local social. Puesto que, si en la actualidad el Club cuenta con este considerable Patrimonio, es en su mayor parte gracias al empeño de estos señores.

Desde estas páginas queremos hacer público el agradecimiento al Sr. Sbert por la labor realizada durante los seis años que llevó al frente de la Entidad, así como la enhorabuena al nuevo Presidente Sr. Cantó.

Poniéndonos al habla con el Sr. Cantó y preguntándole por los problemas y objetivos del Club, nos dice que uno de los más urgentes es encontrar un nuevo explotador para el Bar-Restaurante del Local Social, para lo cual se llevará a cabo un concurso. Las personas interesadas deben presentar sus ofertas al Vicepresidente Sr. D. Lorenzo Mas o al Vocal de Plancha D. Juan Llull antes del día 15 de Diciembre, a fin de darle solución lo antes posible.

TELECLUB. Del 3 al 10 de Diciembre tendrá lugar el I TORNEO COLONIA DE SAN PEDRO DE TENIS DE MESA a celebrar en el local social del Teleclub. Bases:

1) Pueden tomar parte en el Torneo todos los jugadores adscritos a la Federación Balear para la temporada 77-78.

2) Se jugará por el sistema de eliminatorias a un solo partido y al mejor de tres sets.

3) Los jugadores quedarán englobados en tres categorías totalmente independientes unas de otras. A saber:

—Segunda: jugadores que en la temporada 77-78 tendrán licencia en dicha categoría.

—Tercera: jugadores que en la temporada 77-78 tendrán licencia en dicha categoría.

—Infantiles: jugadores que en la temporada 77-78 tendrán licencia en dicha categoría hasta un máximo de edad de 13 años.

4) Las partidas darán comienzo a la hora indicada.

5) Los jugadores después de la hora indicada en la orden de juego tendrán un máximo de 15 mts. para presentarse, al cabo de este tiempo se aplicará rigurosamente el W.O.

Habrán trofeos para los mejores clasificados de cada una de las categorías donados por las siguientes personas y casas comerciales:

Electro Hogar 2	Artá
Foto Torres	Artá
Seguros Bonnín	Artá
Vinos Planisi	Colonia de San Pedro
Ban Centro	Colonia de San Pedro
Bar-Rte. Solimar	Colonia de San Pedro
A. Pazos	Colonia de San Pedro
Jaume Pipeta	Palma
A. Mut	Palma
A. Far y Alberto	Palma

Las partidas se jugarán:

Tercera Categoría

Martes día 6 a las 19,30 horas, primera eliminatoria.

Jueves día 8 a las 19,30 horas, segunda eliminatoria.

Segunda Categoría

Viernes día 9 a partir de las 20 horas.

Infantiles

Sábado día 3 a partir de las 18 horas.

Todas las finales se jugarán el sábado día 10 a partir de las 18 horas. Una vez finalizado el torneo, la entrega de trofeos tendrá lugar en el transcurso de una cena en el Bar Restaurante Solimar.

C. THOMAS

Lois

JEANS & JACKETS

LO MAS AVANZADO
EN LA MODA
DE PRENDAS TEJANAS

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:

VICENS, S. A

Calle A. Blanes, 42

Teléfono 56 22 19

ARTA

EXCAVACIONES
Y DESMONTES

**Miguel
y Mateo Morey**

Calle Vilanova, 27

Teléfono 56 20 85

ARTA

Muebles BAUZÁ

DAMIÁN BAUZÁ

Fábrica
C/ Bajo Riera, 10 y 12

MANACOR (Mallorca)

Exposiciones
C. Gral Franco, 26
Teléfono 55 04 50
C. 18 de Julio, 14
Teléfono 55 05 23

ELECTRODOMESTICOS
OBJETO REGALO

SANEAMIENTO
CALIFACCION

COMERCIAL **CANTÓ**

EXPOSICION Y VENTA:

Calle Méndez Núñez, 38
(Plaza de los Pinos)
Teléfono 56 32 38
CALA RATJADA

ALMACEN Y TALLER:
Calle Costa y Llobera, 25
Teléfono 56 20 58
ARTA

POEMA D'EN MIQUEL MESTRE

"1936. Sonet de Guerra i mort. — Què veïem enllà dels ulls de la nit? — Lents xàfecs de por, oneig de paraules, — el somni vençut per fosques imatges. — Dir-te al trobar-te — amic o enemic? — Germà en el fons de tristes espanyes — caminant com jo, corpès i ferit, — dominat com jo per la veu del crit — i per luc del vent en perdudes platges. — Què veim enllà dels ulls de la nit? — Rara, torba llum, claror apagada. — de tu i de tu, company, pare o fill — qui esqueixa en mi anhels d'anyorança. — Soc en la terra arbre de l'oblit. — Podrà el domini cremar tots els arbres? ."

GAVALLETS DE FOLKLORE

Sa confessió d'una beata

L'ESCOLA A ARTÀ

(Ve de la pàgina 5)

per tant, per la renovació de la Llei General d'Educació en aquest aspecte: les ensenyances post-bàsiques haurien d'esser iguals per a tothom, obligatòries fins els desset anys i completament gratuïtes, amb una conjunció de matèries teòriques i pràctiques.

Pensant en possibles solucions als problemes de la Formació Professional a Artà, creim que s'hauria de tendir als següents punts: a) Convertir la Secció en Centre Independent. b) Reformar completament l'edifici per adaptar-lo a les exigències que avui dia tenim. c) Ampliar el número d'aules ja que és previsible que en un futur pròxim no siguin suficients per a impartir les ensenyances. d) Ampliar el nombre d'especialitats a un mínim de quatre. I e) Aconseguir que la Secció, o Centre, d'Artà s'arribi a poder-hi impartir el segon grau de Formació Professional.

Sobre els punts a, b, c, i d, seria molt útil una gestió directa de l'Ajuntament davant el Ministeri d'Educació i Ciència, com s'ha fet a altres pobles.

CATALINA TH. BONNIN

GRADUADO SOCIAL COLEGIADO

**ASESORIA LABORAL
SEGURIDAD SOCIAL
SEGUROS EN GENERAL**

C/ Quatre Cantons, 5 - Tel 56 20 22
ARTÀ (Balears)

Protagonistes: Un confessorari. Un capellà enfonyat. Una beata ausellera. Lloc: Una Església plena d'humitat i tragines.

—Puríssima.

—Concebuda i blanca de tot pecat. Resau el "Jo Pecador".

—Jo pecadora confés a Déu...

—I aquesta vegada quins pecats d'uis de remolc, filla meva?

—Pare, he pecat debut a sa nora.

—Ou he dit. No comencem. Amb ses clases de pecats que hi ha no teniu altres gambals més que carregar es feix a sa vostra nora?

—Es que aquest pic no vaig de berbes. Ha passat es bou davant es jou i així no es pot llaurar.

—Bé. Escoltáu: Vos teniu vuitanta anys i sa nora vint i cin. Aqueixa diferència de edat es el motiu de les discrepàncies, perque vos encara anau amb el temps de quan Judas era fadri i sa mare festetjava.

—I ella amb so temps modern. I d'es jovent, ja es sap: jovent i enteniment, no hi es tot a un moment.

—... Si Déu no hi está present. Mirau: A vos, malgrat esser beata, teniu per gran sacrifici resar i fer favors a la gent. Per tant, com que un servidor no es pot mesclar amb els problemes familiars, vos donaré per penitència una taringa d'avemaries, amb sa condició de que quan hagi de discutir amb sa nora, no tingueu més remei que haver d'encanonar les avemaries amb "la gent es bona". Entesos?

—No gaire.

—Així va es ball.

—Mo doni per escrit.

—Bona idea.

Es Confés agafa paper i ploma i escriu: "Demá, en barallar-se amb la qual ella sap, resarà quinze avemaries i dirá, per cent veus ben notades: ¡la gent es bona!".

—Au, madona. A n'aquest paper hi está tot ben clar. Ara, dau-lí nesples al "Senyor meu Jesucrist".

—"Senyor meu..."

—Santa. Anau-vos-ne amb la pau de Déu.

La doneta prengué els atupins cap a ca-seva. Just posar peu damunt es portal trobá la nora endiumenjada, a punt de sortir.

—El Cel me valgui. I que ten vas sense fer dissabte?

—Quin mal hi ha si el faig mes tard? Ara m'en vaig a sa perruqueria. Fins llavor, padrina.

—Padrina, padrina. Vatu... Mes valdria... En surts perque estic en gràcia, que del contrari no ho sé on faria es jaç en Ferragut.

La nora tirá per avall. Sa beata agafa es paper que li havie donat es confessor i parteix cap a una veinada perqui li llegigués.

—Robina, fem el favor de llegir-me aquest paperet.

—Si foi, tot fos tan bó de fer.

Sa veinada se posa ses ulleres, agafa es paper i lletgeix. En acabar, li torna sa fullete i li diu:

—Veis, aquesta noteta diu que demá, si vos berallau amb qualcú, heu de fer això i allò.

—Molt bé. Gràcies, Robine.

El sen demá dematí se va a missa i es confessor li demana si está cumplint es paper amb tota regla. Ella li contestá:

—Ahir vaig tenir una fregada amb sa nora. Però, com es paper diu demá, ni ahir ni avui tenc cap necessitat de ventatjar avemaries.

BETA VULGARIS